

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **A. A. Y. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3. 2012, č.j. OAM-101/ZA-ZA06-K03-2011, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě a jejím doplnění namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Dle jeho názoru žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), neboť nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo

okolnostem případu, neboť nebyly náležitě zohledněny veškeré jím namítané skutečnosti, ustanovení § 3 ve spojení s § 2 správního řádu, neboť nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a dále ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Je přesvědčen, že v jeho případě došlo k naplnění důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a rovněž k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zopakoval obavy o své bezpečí v důsledku účasti na demonstraci proti politickému dění v Jemenu, která se konala v březnu 2011 v Praze u sídla jemenského velvyslanectví. Domnívá se, že zveřejněním fotografie jeho obličeje jako účastníka této akce, byť bez uvedení jména, k němuž došlo následujícího dne na dvou internetových portálech provozovaných v arabštině, by byl v případě návratu vystaven riziku možného zjištění osobní identity státními orgány Jemenu. Tento závěr dovozuje ze skutečnosti, že je mu jemenskou vládou poskytováno stipendium ve výši 660,- USD, které je vázáno na jeho studium v České republice (dále jen ČR). Svůj bezproblémový kontakt s jemenským velvyslanectvím v Praze (v průběhu správního řízení doložil potvrzení tohoto velvyslanectví o pobírání stipendia) vysvětlil tak, že velvyslanectví účast státních občanů Jemenské republiky na protivládních akcích nepostihuje a že jemenský velvyslanec v České republice podal demisi. Žalobce dále namítal, že žalovaný bagatelizuje jeho obavy z pronásledování a újmy, které mu hrozí za účast na této demonstraci. Tvzení žalovaného, že hlavním důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je strach o studia a nikoli obava o vlastní život a bezpečí, nemají, dle jeho názoru oporu ve spisovém materiálu. Za účast na demonstraci se obává možného uvěznění a ponižujícího zacházení ze strany jemenských státních orgánů, jak se o takových případech zmiňuje Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Jemenu za rok 2010 a na Výroční zpráva Human Rights Watch za rok 2011 a 2012. Nebezpečí vážné újmy mu hrozí na celém území Jemenu, a proto nemůže řešit tento problém případným přestěhováním se a nalezením účinné ochrany v jiné části země, a to jednak z důvodu napjaté, nestabilní bezpečnostní a politické situace, jednak z důvodu nedobré finanční situace jeho rodiny. V žalobě odkázal na zprávy, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí a jsou součástí spisu, dále pak na různé zprávy a články publikované po vydání rozhodnutí (ČTK, Zpravodajský server Ildnes a Výroční zpráva Human Rights Watch za rok 2012) včetně webových odkazů. Závěrem shrnul, že vzhledem k tomu, že se v ČR účastnil protivládní demonstrace a následně zde požádal o mezinárodní ochranu, obává se, že v případě návratu do Jemenu by byl vypátrán a zatčen a následně by byl ze strany jemenských orgánů podroben krutému a nelidskému zacházení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby a setrval na stanovisku, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právním předpisy. Žalovaný má za to, že se namítaného porušení ustanovení § 3 ve spojení s § 2 správního řádu nedopustil. Umožnil žalobci před vydáním rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) řádně se seznámit s obsahem informací, které v žalobě také zmínil, a z nichž při posuzování jeho žádosti vycházel. K výslovnému dotazu žalovaného při pohovoru dne 8. 4. 2011, zda chce na podporu svých tvrzení doložit nějaké doklady, materiály či dokumenty, žalobce uvedl, že si přeje nadále studovat v České republice. Při seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí dne 1. 3. 2011 a k

možnosti navrhnout doplnění dalších podkladů žalobce uvedl, že ve vsi, odkud pochází (Hajaah v blízkosti saudsko - jemenské hranice), se pohybuje skupina ozbrojenců, kteří zabili již 23 osob. Dne 2. 3. 2012 bylo vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na základě podkladů a informací shromážděných ve správním řízení k tomuto datu. Proto na informace předložené žalobcem, které časově nespádají do období před vydáním rozhodnutí, tak žalovaný nemohl brát zřetel. Tvzení žalobce o obavách z návratu do vlasti správní orgán nemohl považovat za důvod k udělení mezinárodní ochrany v podobě azylu ani doplňkové ochrany. Vzal v úvahu jím sdělené skutečnosti a hodnotil je s přihlédnutím k vývoji a aktuální situaci v Jemenu, jak o ní informovaly ve spise obsažené zprávy. Nejedná se proto o nepodložené a nezdůvodněné označení žalobcových obav, když je správní orgán na základě konkrétních skutečností vyhodnotil jako svou povahou hypotetické. Konstatoval, že nelze pominout ani fakt, že žalobce připustil, že ač ho možné následky z účasti na demonstraci v Praze znepokojují, nepředstavují pro něj zásadní zdroj obav, neboť hlavním motivem jeho nechuti k návratu do Jemenu je snaha studovat v ČR (odkázal na pohovor dne 8. 4. 2011, strana 3), proto nelze souhlasit s žalobní námitkou, že takové závěry nemají oporu ve spise. Žalovaný v této souvislosti v rozhodnutí poukázal na dosud bezproblémový vztah žalobce ke státním orgánům Jemenu, včetně zastupitelského úřadu, a na absenci jakéhokoli dosavadního zájmu o jeho osobu nebo náznaku represe ze zmíněného důvodu. Podle žalovaného tak nebylo možné dovodit žádný konkrétnější předpoklad reálnosti rizika postihu v případě budoucího návratu do vlasti. Tento závěr žalovaný podpořil i odkazem na aktuální politický vývoj související s volbami nového prezidenta a s tím spojenými politickými změnami, jichž se dovolával i demonstující žalobce.

Žalovaný nezpochybnil napjatou bezpečnostní situaci v Jemenu a vzal v úvahu i obavy žalobce z násilných akcí, k nimž dochází v oblasti bydliště jeho rodičů. Dospěl však na základě shromážděných informací k závěru, že celkovou situaci v Jemenu ke dni vydání rozhodnutí nelze chápat jako vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by byl žalobce vystaven hrozbě svévolného násilí na celém území státu. Z odůvodnění plyne, že žalovaný nepomíjí existenci konfliktních oblastí, ale poukazuje na snahu státu vypořádat se s touto nežádoucí situací i prostřednictvím ozbrojených složek a v rámci možností čelit rozšíření dopadů násilného jednání na širší území. Proto považuje možnost vnitřního přesídlení pro žalobce za přijatelný způsob, jak se vyhnout situaci, která v něm vzbuzuje obavy. K otázce vnitřního přesídlení odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, a to na usnesení č. j. 7 Azs 3/2012-44 ze dne 8. 3. 2012: „...Lokální problémy jsou řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011-70 lze posuzování možnosti vnitřní ochrany plně vztáhnout nejenom k azylu, ale také k doplňkové ochraně. Odkázal i na rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, (všechny dostupné na www.nssoud.cz), v němž NSS vyslovil právní názor, že : *„V azylové věci je stěžovatelova námitka, že vnitřní přesídlení není možné, neboť již jednou vnitřní přesídlení bezúspěšně realizoval, nedůvodná, pokud vyjde najevo, že před uskutečněným vnitřním přesídlením nebyl stěžovatel pronásledován z žádného azylově relevantního důvodu...“* Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

V replice na vyjádření žalovaného žalobce zopakoval žalobní námitky a na důkaz nadále se zhoršující situace v Jemenu odkázal na aktuální zprávy a články z července a srpna 2012 (Zprávy ČT, České noviny, Finanční noviny) včetně webových odkazů.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, projednal žalobu bez jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Žalobce podal dne 31.3. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že je muslimského vyznání, není a nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Vlast opustil 23.10. 2009 kvůli studiu v zahraničí. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu (otázka č. 23 žádosti) uvedl, že dostal výjezdní příkaz a bylo mu zastaveno řízení žádosti o povolení k pobytu za účelem studia. Aby se nemusel vrátit do Jemenu, požádal o mezinárodní ochranu. Do vlasti se vrátit nemůže, česká ambasáda je tam zavřená a situace v Jemenu je špatná. ČR je pro něho cílovým státem, chtěl by zde dokončit vysokou školu. V případě návratu se obává bezpečnostní situace, jeho vesnice leží na saudsko jemenské hranici, kde vláda válčí s Al-Kajdou.

Při pohovoru provedeném dne 8.4. 2011 žalobce popsal svůj život ve vlasti. Vystudoval střední školu, podal si žádost o studium v zahraničí a dva roky čekal na stipendium. V rámci kulturní výměny mezi Jemenem a ČR získal stipendium na studium v ČR. Do ČR přijel v roce 2006 a po jazykové přípravě v Mariánských Lázních v roce 2007 studoval jeden semestr jadernou fyziku na ČVUT. Ve studiu nemohl pokračovat, protože mu na velvyslanectví řekli, že by se neuplatnil, proto přestoupil na obor elektrotechnický. Tento obor byl těžký, proto chtěl přestoupit na strojní fakultu. Podal si žádost, škola souhlasila, ale mezitím mu cizinecká policie ukončila povolení k pobytu - v dubnu 2009. Pokračoval ve studiu na jazykovém institutu, policie mu dala povolení, ale následně zastavila řízení o povolení k pobytu. Řekli mu, že si má podat novou žádost o vízum na velvyslanectví ČR v Jemenu. Situace v Jemenu je složitá, velvyslanectví ČR v Jemenu je zavřené, proto šel požádat o mezinárodní ochranu. Chce v ČR pokračovat ve studiu, již se adaptoval, ale chybí mu legální pobyt. Situaci v Jemenu označil za kritickou, vrátit se tam nemůže. Jeho vesnice Hajaah leží na hranici se Saúdskou Arábií, probíhají tam boje mezi ozbrojenými skupinami. Ani otec by ho nemohl sponzorovat na studiích. Ve vlasti neměl on ani jeho rodiče, kteří se živí zemědělstvím, žádné potíže. Protože rodina je chudá, nemohl by v Jemenu dokončit studia, navíc školy tam nejsou kvalitní a nenašel by v Jemenu zaměstnání. Dále uvedl, že jemenský prezident je u moci již 33 let, žalobce sympatizuje s opozicí. V Praze se začátkem března 2011 zúčastnil demonstrace před jemenským velvyslanectvím spolu s dalšími studenty (celkem 15 lidí, domluvili se přes facebook). V jemenských novinách byl záběr na jeho obličej (bez uvedení jména), z čehož má obavy. Konkrétně se obává národní bezpečnosti, která se tím zabývá. K upřesnění obav žalobce uvedl, že na fotce mu tolik nezáleží, má sice strach, ale ne tak velký. Hlavní obavu má o studium, chce v ČR dostudovat.

Dále uvedl, že pokud prezident odstoupí, situace se uklidní a on nebude mít žádné obavy. Závěrem vyslovil přání a prosbu, aby zde mohl pokračovat ve studiu. Žalobce doložil potvrzení velvyslanectví jemenské republiky ze dne 22.3. 2011 o tom, že je mu po dobu studia vyplácena měsíčně sociální podpora ve výši 660,- USD.

Žalovaný k případu žalobce shromáždil následující informace ohledně politické, ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Jemenské republice: Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Jemenu za rok 2010, ze dne 8.4. 2011, Informaci organizace Human Rights Watch, leden 2011 a aktuální informace databanky ČTK - Jemen, které jsou součástí správního spisu. S uvedenými informacemi se žalobce seznámil, doplnění nežádal.

Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR je snaha žalobce dokončit studium vysoké školy na území ČR, jeho obava z návratu do vlasti pro účast na demonstraci před jemenským velvyslanectvím v Praze a z důvodu špatné bezpečnostní situace v Jemenu.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí výše citovaných informací o zemi původu, s nimž se žalobce dne 1.3. 2011 seznámil a neměl k nim žádné výhrady. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výpovědi žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil v říjnu 2009 legálně za účelem studia v ČR. Za jediný důvod svých obav z návratu do vlasti uvedl účast na demonstraci, které se spolu s dalšími 15 studenty zúčastnil před jemenským velvyslanectvím v Praze, na které vyjádřili nesouhlas s politikou současného prezidenta vládnoucího 33 let. Následující den byla zveřejněna jeho fotografie (bez uvedení jména) z této akce v jemenských novinách, obává se jemenské státní bezpečnosti. Při pohovoru dne 8.4. 2011 však připustil, že tato jeho obava není tak velká, když hlavní obavu má o studium, neboť chce v ČR dostudovat. Rovněž uvedl, že pokud jemenský prezident odstoupí, nebude mít žádné obavy z návratu do vlasti. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na použité informace konstatoval politické změny v Jemenu, zejména změnu v osobě prezidenta, kdy nový prezident v únoru 2012 oficiálně složil přísahu a převzal pravomoci prezidenta. Žalobcova obava z návratu do vlasti je tak po vítězství opozice, s níž sympatizoval, nedůvodná. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal poté, kdy ztratil možnost dalšího legálního pobytu na území ČR, neboť policie ČR žalobci zastavila řízení o povolení k pobytu za účelem studia a vystavila mu výjezdní příkaz. Žalobce také opakovaně uvedl, že tato skutečnost byla jediným důvodem jím podané žádosti o mezinárodní ochranu, neboť se nechtěl vrátit do Jemenu a chce v ČR dostudovat. Tyto skutečnosti mají oporu ve spisovém materiálu (vlastní výpovědi žalobce) a vznesená žalobní námitka v tomto směru je tak zcela nedůvodná. Žalobcem vyslovené přání studovat v ČR není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že ani podanou žalobou se žalobci nepodařilo vyvrátit závěry a odůvodnění napadeného rozhodnutí, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, s nimiž se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny) nebyla v daném případě žádná tvrzení ze strany žalobce činěna. Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a soud neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení

ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s .ř. s.).

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle §14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. Žalovaný v odůvodnění této části rozhodnutí s odkazem na použité informační zdroje vyhodnotil současnou situaci v Jemenu, připustil zhoršenou bezpečnostní situaci, která je narušována lokálními konflikty (nejedná se však o ozbrojený konflikt větších rozměrů), útoky bojovníků Al-Kajdy i jiných ozbrojených skupin, kterým čelí jemenské ozbrojené složky. Žalobce odkazem na zprávy po datu

vydání napadeného rozhodnutí (březen až duben 2012) dokládá nestabilní bezpečnostní a politickou situaci, zejména na jihu země. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že byť se popsané lokální konflikty týkají i oblastí, kde žijí žalobcoví rodiče, žalobce může využít možnosti vnitřního přesídlení do klidnějších oblastí Jemenu. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval a citoval i relevantní rozhodnutí NSS k problematice vnitřního přesídlení, která lze analogicky vztáhnout i na případ žalobce. Je třeba zdůraznit, že žalobce vycestoval z vlasti legálně na studentské stipendium, nebyl a není trestně stíhán, i přes popsanou politickou krizi dostával od své vlády stipendium a soud neshledal jím vyslovené obavy pro případ návratu i přes zhoršenou bezpečnostní situaci za důvodné. Vycestování žalobce tak nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. S učiněnými závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje.

Krajský soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. února 2013

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
Samosoudkyně